

Minna Pentti

LL, erikoistuva lääkäri
PSHP, Tays, EKA, Anestesiayksikkö
minna.pentti@pshp.fi

ERIKOISTUVAN ELÄMÄÄ

Loppusuoralla

Noin 4,5 vuotta sitten aloitin yleislääketieteen reunapalvelujakson anestesiologian ja tehohoidon klinikassa Pohjois-Karjalan keskussairaalassa. Muutaman kuukauden työskentelyn jälkeen anestesiologia tuntui niin mielenkiintoiselta, että päätin vaihtaa erikoisalaa. Keskussairaala-palveluiden jälkeen siirryin yliopistosairaalaan, ja niin vain on lähes huomaamatta käynyt, että yliopistosairaalapalvelutkin alkavat olla loppusu-lausta vaille kasassa.

Erikoislääkärikuulustelun jätin osin tarkoituksella ja osin olosuhteiden pakosta erikoistumisen loppupäähän. Kevään 2020 kuulustelut osuivat niin lähelle (lopulta koronan vuoksi peruuntuneita) SATEL-päiviä, joiden järjestelystä olin päävastuussa, että päätin suosiolla jättää kuulustelun syksyyn. Keväällä päädyin koronakaranteeniin, jonka aikana sainkin tenttiin lukemista hyvin käyntiin. Kesä menikin sitten hyvistä aikeista huolimatta pääosin töissä käydessä, päivystäessä ja nukkuessa. Onneksi ennen tenttiä sain sovittua vielä pari viikkoa lukulomaa. Jonkin verran luin ihan perinteisiä kirjoja, tosin lähinnä sähköisessä muodossa. Lisäksi löysin muutamia hyviä podcasteja, kuten ACCRAC ja Internet Book of Critical Care, joiden kuuntelu esimerkiksi lenkillä tai kotitöiden lomassa toi mukavaa vaihtelua näyttöruudun tuijotteluun. Tenttilehtien läpikäymiseen erinomainen apu ja motivaattori oli erikoistuvien kesken perustettu pieni lukupiiri. Valmistautumisesta huolimatta tentti luonnollisesti jännitti, mutta lopulta oli ilo huomata, että varsinaisen tenttiin lukemisen lisäksi hyötyä oli erikoistumisputkessa marinoitumisesta: meetingesitelmien kuuntelusta ja niiden tekemisestä sekä esimer-

Mikä muuttuu, kun erikoislääkärin paperit kolahtavat postilaatikkoon?

kiksi koronapotilaiden hoidosta teho-osastolla. Hyväksytyyn tenttituloksen myötä vierähti yksi iso kivi harteilta.

Seuraavaksi voikin alkaa miettiä, mikä muuttuu, kun erikoislääkärin paperit kolahtavat postilaatikkoon. Erikoistuvanakin toki pääsee ja joutuu ottamaan vastuuta sekä tekemään itsenäisiä päätöksiä. Silti aina jossain, vähintään puhelimen päässä, on kuitenkin ollut se erikoislääkäri, jonka puoleen voi tarvittaessa kääntyä. Erikoislääkärinä sitä onkin yhtäkkiä itse se, jolta erikoistuvat

kysyvät neuvoa. Lisäksi uusi osaamisperustainen erikoislääkärikoulutus muuttanutakuulla kokeneempienkin erikoislääkäreiden työnkuvaa. Erikoistuvien arviointiin ja palautteen antoon kulunee jatkossa aiempaa enemmän aikaa. Kuumlemma erilaisia vastuutehtäviä alkaa myös helposti kerääntyä, kun rooli vaihtuu erikoistuvasta erikoislääkäriksi. Viimeistään tässä vaiheessa moni varmaan alkaa miettiä,

pitäisikö suorittaa jokin lisäkoulutus tai erityispatentti, tai alkaa tehdä väitöskirjaa, jos sitä ei vielä ole. Työpaikkaa ei enää tarvitsekaan valita sen perusteella, mistä kertyy erikoistumispalveluita ja palkkakin oletettavasti nousee ainakin hieman.

Luulen, että erikoislääkärin roolin kanssa tilanne on hieman sama kuin tentissäkin: kyllä tämä erikoistumisputkessa marinoituminen on pikkuhiljaa kerryttänyt kokemusta erilaisista tilanteista ja kasvattanut kohti erikoislääkäriyttä. Olen myös matkan varrella ilokseni huomannut, että erikoislääkäritkin konsultoivat ajoittain toisiaan ja pyytävät apua kinkkisiin tilanteisiin. Erikoislääkärinäkin ei siis oletettavasti tarvitse olla vielä täysin valmis, vaan kasvu jatkunee koko uran ajan. ■